

Staten och kriget

Mikhail Bakunin

1915

Den som säger stat säger också våld, förtryck, utbytning, orättfärdighet - allt detta som uppbyggs till ett system och blivit grundbetingelse för samhällets bestånd. Staten har aldrig haft någon moral och kan inte ha någon. Dess enda moral och rättsgrund är dess intresse för sitt eget bestånd och sin egen allmakt till varje pris, och för dessa intressen må alla mänsklighetens intressen vika. Staten är ett förnekande av mänskligheten. Den är det i dubbelt avseende; den är det både som motsättning till den mänskliga friheten och rättfärdigheten, lika väl som ett vådsamt hinder av mänsklighetens allmänna solidaritet. Universalstaten, som man flera gånger försökt att etablera, har ständigt visat sig vara en omöjlighet; så länge som staten består, kommer det att existera stater. Och då varje stat framträder som ett absolut mål och tillbedjandet av dess makt förkunnas som den högsta lag, som allt annat måste underordnas, så följer därav, att så länge som det existerar stater, så kommer kriget aldrig att upphöra. Varje stat måste erövra eller bli erövrad. Varje stat måste som makt grundas på andra staters svaghet, och, när den kan göra det utan fara för sig själv, på tillintetgörelsen av andra stater.

Att eftersträva en internationell rättfärdighet och frihet och evig fred och samtidigt hålla på statens bestånd, är en själv motsägelse och en löjlig naivitet. Det är omöjligt att ändra statens natur, ty det är just genom denna natur som den är stat, och den kan inte gå utanför denna sin natur, utan att strax upphöra att vara stat. Alla stater är dåliga på det sätt, att de är motståndare till den mänskliga friheten, moralen och rättfärdigheten på grund av sin natur, sitt grundlag, och på grund av alla sina förutsättningar, och det högsta målet för sitt bestånd. Och i detta hänseende är det inte stor skillnad mellan det barbariska ryska tsardömet och Europas civiliserade stater. Vari består egentligen skillnaden? Det ryska tsardömet gör öppet vad de andra gör under skenhelighetens mask. Zarriket med sitt öppna politiska system och sitt förakt för mänskligheten är det gemensamma mål mot vilket alla Europas statsmän i hemlighet beundrande strävar. Alla Europas stater gör det samma som Ryssland, så långt som den offentliga meningen och i synnerhet så långt som arbetarmassans nyväckta men ganska mäktiga solidaritet tillåter det - en offentlig mening och solidaritet som i sig bär fröet till staternas ödeläggelse. Det finns ingen god stat utom den, som är maktlös. Och också den är tillräckligt brottslig i sina drömmar.

Den som vill friheten, rättfärdigheten och freden, den som vill den fullständiga befrielsen (ekonomiska och politiska) av folkmassan, den måste också vilja staternas avlösning av en allmän federation av fria produktionsgrupper i alla land.

Så länge som arbetarna strävar mot upprättandet av nationella stater - hur fria och demokratiska de än föreställer sig dem (och från föreställning till verklighet är det ett långt steg, isynnerhet när det gäller en omöjlig förening av två motsatta principer: statens och folkfrihetens) - så länge kommer de alltid att offra folkfriheten för statens storhet, socialismen för politiken, den internationella rättfärdigheten och broderskapet för patriotismen. Det är klart, att deras egen sociala befrielse då endast blir en skön dröm, som ständigt kommer att hägra i det fjärran blå.

Det är omöjligt, att samtidigt nå fram till två motsatta mål. Socialismen, den sociala revolutionen, betingar att staten tillintetgöres; det är därför klart att den som eftersträvar staten uppger socialismen och offrar massans sociala frigörelse för ett privilegierat partis politiska makt.

Det Anarkistiska Biblioteket

Mikhail Bakunin
Staten och kriget
1915

Tidningen Brand #10 1915

www.anarkistiskabiblioteket.se